

A close-up, high-contrast photograph of a woman's face, partially obscured by shadows. A single tear, tinged with blood, runs down her cheek. In the background, a dark cross is visible against a lighter, textured wall.

SLZY MRTVÉ JEPTIŠKY

Co má společného vražda novicky
s pohnutou historií kláštera?

ROXANN HILL

Roxann Hill

SLZY MRTVÉ JEPTIŠKY

Copyright © 2018 by Roxann Hill

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Nora Nimrichtová, 2019

Cover © Kreatika s. r. o., 2019

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2019

ISBN 978-80-7642-649-8 (pdf)

Roxann Hill

SLZY MRTVÉ JEPTIŠKY

VENDETA

Il pleure dans mon coeur
Comme il pleut sur la ville

Do mého srdce padají slzy,
jako déšť na město.

Paul Verlaine

Prolog

Milá čtenářko, milý čtenáři,

jednotlivé romány o Anně Steinbachové a Pavlu Wagnerovi jsou samostatné knihy a můžete je bez váhání číst samostatně. Ovšem postavy se během řešení kriminálních případů dál vyvíjejí. Proto se nabízí možnost začít s prvním svazkem.

Pro všechny, kdo začali s naší dvojicí později, jsem napsala krátký úvod k charakterům postav. Na konci knihy najdete stručné shrnutí.

Přeji vám napínavé hodiny s Annou a Pavlem.

Vaše

Roxann Hill

1.

Nikola Schneiderová byla jedna z těch žen, které nepotřebují žádný make-up. Usmívala se mi vstříc s nádechem studu, s lehce tázavým pohledem. Tmavé oči zářící radostí ze života, nad tím jemně vykroužené obočí. Husté řasy. Světlá pleť jako z porcelánu, orámovaná skoro asijsky působícími rovnými vlasy.

Nikola Schneiderová vyzařovala přirozenou krásu.

Odložila jsem její fotku stranou a stiskla tlačítko přehrávače. Z reproduktoru zaznělo nejdříve lupnutí následované tichým šepotem. Potom se ozval zvukný hlas. Kovově zněl místností – věcný a bez emocí.

Několikanásobná zlomenina lícní *kosti*.

Obrátila jsem se k Nikole, která ležela přede mnou. Někdo ji několikrát udeřil. S takovou silou, že jí roztránil lícní *kosti*. Tmavě červené podlitiny vypovídaly o tom, kam dopadly pěsti do obličeje. Znovu a znovu

do ní musel někdo bušit. Maso bylo natržené a tvořilo otevřené rány.

Čelist byla vykloubená. Na odkládacím místě vedle chladně zářícího pitevního stolu z oceli stála sklenička s několika zuby – vylomené, rzivé pahýly s hnědavě červenými konci.

Nikolino levé oko vypadalo jako pootevřené. Otok nezmizel ani po smrti. Kradmý pohled mátl skrze husté řasy, ale už nebyl plný života, jen matný a zlomený, bez jediné šance někdy znovu něco uvidět. Srazila se na něm vlhkost a vytvořila jednu jedinou kapku, která z něj skanula. *Nikolina poslední slza* – blesklo mi hlavou.

Znovu jsem pozorovala její fotografii, abych ji porovнала s tím, co jsem měla teď před sebou. Soustředila jsem se na její obličej – nebo lépe řečeno na rozdrcenou hmotu, která kdysi byla její obličej. Pachatel si na ní vybil neuvěřitelnou zlost.

Mnohačetná bodnutí do hrudní kosti – přihlásil se o slovo hlas patologa z reproduktoru.

Vrah použil nůž. Špičkami prstů pravé ruky v rukavici jsem přejížděla přes chladné maso mrtvol: šest..., sedm..., deset zejících ran jenom v oblasti hrudníku.

Moje ruka sjela trošku dolů, abych odhrnula prostěradlo, které příkrývalo Nikolu, ke straně.

Bodné a řezné rány v podbřišku.

Napočítala jsem dohromady šest bodnutí a dvanáct řezných ran. Vrazil jí nůž do těla a potom otáčel čepelí doleva a doprava. Musela strašně trpět.

Žranění ve vagině a konečníku, stopy po spermatu.

Ta mladá žena nezůstala ničeho ušetřena.

Pozorovala jsem její paže, tmavé skvrny, které na jejím těle zanechal nemilosrdný stisk pachatele. Všude na

těle rozeznávám podlitiny, které musí pocházet od úderů a ran. Nenávist, kterou si tady vybil, byla bezmezně vybičovaná.

K tomu byly vidět stopy po práci patologa.

Neprokázaly se známky užívání drog nebo alkoholu. Žádné prášky, žádné cizí látky při krevní a tkáňové zkoušce.

Nohou jsem si přitáhla jednu z plastových židlí, které byly v místnosti, a posadila jsem se. Vzduch na pitevně páchl po formaldehydu a antiseptikách. Bylo chladno, sotva devatenáct stupňů a záblo mě.

Chytla jsem ruku mrtvé. Pomalu jsem ji zvedla a pevně ji držela, ale nepodařilo se mi ji ohrát a zaplašit chlad smrti.

Opatrně jsem položila Nikolinu paži zpátky, vstala a sklonila se k ní, až byl můj obličej docela blízko její hlavy. Můj hlas zněl sotva slyšitelným šepotem: „Tak strašně mě mrzí, co se ti stalo, a nemůžu to tak nechat. Ale slibuju ti: ten chlapík, který ti to udělal, za to zaplatí.“

Ještě chvíli jsem nad ní zůstala nakloněná, přitom jsem viděla zřetelně její vlasy spleené čistící pastou, než jsem se odhodlaně napřímila.

To tělo přede mnou už nebyl člověk. Nikola Schneiderová byla už dávno pryč.

Bylo načase, abych se dala do práce.

2.

Na ranní mši bylo jen pár lidí. Venku, za barevnými tabulemi skla, vládla ještě tma. Světla na stropěch kostela byla rozsvícená a šířila teplé světlo a příjemnou atmosféru. Ale mně byla zima.

Zapnula jsem si koženou bundu až k bradě a odklonila se od ledově chladného mramorového sloupu, o který jsem se opírala.

Teď jsem měla lepší výhled na oltář. Mladý kněz tam sloužil mši. Měl jenom jednoho ministranta a nevypadal ve svém bílém taláru se zlatě vyšívanou štólou vůbec špatně. Jeho sympatický hlas zazníval prostorem, a ještě ho zesilovaly vysoké stěny.

Když se chystal udělit požehnání, všichni v kostele si klekli a sklonili hlavy.

Já jsem zůstala stát.

Kněz odešel od oltáře poté, co se uklonil naposled směrem ke kříži a kráčel kostelní lodí k východu. Jeho kroky vedly přímo kolem mě. Když byl ode mě jen kousek, zůstal stát. Nejdřív působil skoro vyděšeně. Potom se jeho obličejem rozšířil široký úsměv.

„To je ale překvapení!“

„Ahoj, Pavle,“ řekla jsem.

„Anno!“ odpověděl. „Pán má radost,“ a ukázal do zadu na kříž, „když tě vidí ve svém kostele.“

„Ty víš, Pavle, to není nic osobního, ale já na něj nevěřím.“

Pavlův úsměv o poznání zesílil. „No, to v principu nevádí. Protože on na tebe věří.“

Tentokrát jsem se usmívala s ním. Nemohla jsem jinak.

Návštěvníci kostela se kolem nás loudali k východu a podezřívavě si mě prohlíželi, než se s Pavlem rozloučili. Pár jich tam zůstalo, klečeli v dlouhých lavicích se sepjatýma rukama, pohroužení v tiché modlitbě.

„Musíme si spolu promluvit,“ řekla jsem.

„Ano,“ odpověděl, „taky si myslím. Nejsi tady v kostele bezdůvodně – to ostatně není nikdo. Ale tady není to pravé místo pro náš rozhovor.“ Ukázal hlavou směrem k bohatě zdobeným dveřím blízko oltáře. „Pojď se mnou do sakristie.“

Aniž čekal na moji reakci, vykročil a já jsem ho následovala do spartánsky zařízené místnosti. Stála v ní skříň, byla otevřená. Na několika věšácích visela pestrá roucha.

„To je opravdu radost tě tu vidět,“ řekl Pavel.

Udělala jsem grimasu. „Bylo to moc zajímavé, tě někdy... zažít v akci.“

„A jak si stojím?“

„Jsi rozený šoumen!“

Pavel se suše zasmál. „No, od tebe je to skoro už kompliment.“

Sundal si štolu, vyklouzl z taláru a obojí pověsil pečlivě na ramínko. Pod tím měl tmavé plátěné kalhoty a obligátní černou košili. Zavřel skříň, vzal ze židle svou tmavou bundu a natáhl si ji. Teď vypadal zase jako dřív... no, skoro. Byl ještě trochu bledý.

„Jak se hojí tvá jizva?“ zeptala jsem se.

Pavel pokrčil rameny. „Je to lepší. Vlastně ji ještě cítím, když se směju. A jak je tobě?“

Zvedla jsem svoji levačku a ukázala jsem mu hřbet ruky. Bylo na ní vidět sedm červených vpichů, kde mi jehly prorazily maso.

„Už můžu skoro úplně pohybovat rukou. Prsty mám ještě trochu ztuhlé, ale to se spraví.“

„Dobře,“ řekl: „No a? Co tě sem přivádí?“

„Stala se vražda.“

„Opravdu? To je strašné a já doufám, že najdete pachatele, abyste ho spravedlně potrestali.“

„To je jisté,“ řekla jsem a můj tón probudil Pavlovu pozornost. Nemluvil dál, ale vyčkávavě se na mě díval.

„Je to jeptiška,“ upřesnila jsem.

„Jeptiška?“

„No, ještě ne úplně. Chtěla se stát jeptiškou.“

„Ach, ty myslíš novicku?“

„Ještě ne úplně. Ale ženu, která chtěla být řádová sestra... chtěla si dát rok pauzu před vstupem do kláštera, aby si byla jistá, že se chce zaslíbit navždy.“

Pavel svraštil čelo. „Říká se složit řádový slib, ne se *zaslíbit*,“ opravil mě.

„To je jedno,“ odpověděla jsem a podtrhla svá slova gestem, které vyjadřovalo lhostejnost a netrpělivost. „Takže nebydlela v klášteře, ale žila úplně normální život a zhruba za měsíc měla v úmyslu se vrátit jako novicka.“

„No a?“

„Před pěti dny ji někdo zavraždil.“

Pavel vydechl, sáhl po opěradle židle a pevně se ho přidržel – úplně jako by potřeboval podporu. „Co to má co dělat se mnou?“

„No, volal mi prelát Ott a ptal se, jestli bys společně se mnou nechtěl ten případ vyšetřovat.“

Pavel zavrtěl hlavou, váhal se svou odpovědí a nakonec řekl: „Nevím, jestli je to dobrý nápad.“

„To jsem si taky myslela.“ Sáhla jsem do kapsy u bundy a vytáhla dopis. „Tady to je pro tebe.“

„Od koho?“

„Od preláta Otta.“

Pavel váhal, než si vzal to psaní. Zlomil pečeť, rozložil list a přečetl si to.

Když skončil, svěřil ruce a hrál si s dopisem pohroužený do myšlenek. „Tys mu řekla, že nebudeš pracovat beze mě?“

Moje odpověď byla rychlá. Šla mi dobře od úst. Dobře jsem si ji připravila a v duchu tak často opakovala, že jsem jí skoro sama věřila. Řekla jsem: „Nemám žádný vztah k církvi. A jak to vypadá, budeme muset vyšetřovat i v jejích kruzích.“

Pavel se kousl do rtu. „Taky to tak vidím,“ řekl nakonec.

„No a?“ zeptala jsem se. „Rozhodl ses? Pomůžeš mi?“

Zpříma se na mě podíval a jeho oči na chvílku prorazily ochrannou zeď, kterou jsem si postavila. Náhle

jsem se cítila zranitelná a napadnutelná. „Samozřejmě že ti budu po boku. Tak, jak tady píše prelát Ott, dostal jsem stejně na tři týdny dovolenou, a dokonce už za mě mají zástup.“

„Potom můžeme začít,“ řekla jsem a zaplavila mě vlna radosti. Usmála jsem se. Pavel se nehýbal z místa.

„Na co čekáš?“ zeptala jsem se.

„Ale celé mi to nepřipadá jako dobrý nápad,“ trval na svém.

„Co?“

„Že budeme zase spolupracovat.“

Rázem mě opustila všechna veselost. Svá další slova jsem vyřkla tak spěšně, že jsem se skoro zakoktala. „Budu dávat větší pozor. Naposledy jsem nebyla úplně při smyslech. Příště se nenechám tak překvapit. To ti slibuju.“

„V pořádku,“ řekl Pavel. „Ale to jsem zrovna nemyšlel.“

3.

Prelát Ott chtěl položit složku na stůl. Vyklouzla mu a spadla s třesknutím na dřevěnou plochu jeho psacího stolu. Omluvně se usmál.

Vzala jsem spis, otevřela ho a vzhlédla k němu.

„Nikola Schneiderová,“ začal. „Narodila se v roce 1992 a v roce 2008 ukončila reálku. Vyučila se obchodní asistentkou a pak se začala zajímat o život řádové sestry a vstoupila u nás do kláštera Marienthal jako takzvaná *kandidátka*.“

Skepticky jsem se na něj podívala. „Ukončila školu, aby pak šla do kláštera?“

„To není nic neobvyklého. To se stává. Mnozí mladí lidé pochopí své poslání a pak ho následují.“

Nevěřicně jsem povytáhla obočí. „Prosím nechápejte mě špatně. Zdravou, hezkou ženu přece muselo napadnout něco jiného než...,“ zmlkla jsem a podívala jsem

se na Pavla, který seděl vedle mě na jedné ze židlí pro návštěvníky. „Nemějte mi to za zlé, ale musel být nějaký zvláštní důvod, že někdo opustí život, na který je zvyklý, a vydá se do kláštera. Tam je člověk přece odříznutý od světa. To je přece naprostá změna a nesvoboda.“

Pavlův výraz byl mírný. Ale tušila jsem za tím jinou emoci. Skoro jako by byl Pavel nespokojený a pokoušel se přesvědčit sám sebe. „Když člověk najde svoji víru, není to těžké. A velmi často pomůže, když je člověk trochu oddělený od tohoto světa, aby poznal, co je pro něj nejdůležitější.“

„To je možné,“ přisvědčila jsem mu a pozorovala Nikolinu fotku na první straně spisu. V duchu mi vytanul obrázek její znetvořené mrtvoly na ocelovém pitevním stole a překryl ji. Bylo pro mě těžké potlačit tu vzpomínku.

Začala jsem studovat spis. „Měla jen matku? Její otec už zemřel?“

„To je pravda,“ odpověděl prelát. „Její starší bratr chtěl také vstoupit jako kněz do služeb církve. Ale... Pán s ním měl jiné plány.“

„Jiné plány?“

„Je momentálně ženatý.“

„To jste jistě ztratili dobrého člověka,“ řekla jsem.

Prelát Ott mlčel.

Listovala jsem dál. „Výborné posudky na všech stránkách,“ poznamenala jsem.

Prelát kývl. „Každého čtvrt roku kandidátky posuzují jejich abatyše. A Nikola Schneiderová byla jedna z našich nejlepších.“

„Přesto zase Marienthal opustila.“

„To opravdu udělala. Bylo to její vlastní přání. Chtěla žít jeden rok mimo klášter, než nastoupí svou službu

jako novicka. Své rozhodnutí si neulehčovala. Chtěla si být jistá, že je opravdu připravená zasvětit celý svůj život službě řádové sestry. Toto přerušení sice není předepsané, ale kandidátky si ho opakovaně přejí. A my to respektujeme.“

„Něco jako šibeniční lhůta,“ mumlala jsem ponořená do spisu. Když jsem vzhlédla a zachytila prelátův pohled, odkašlala jsem si. „Promiňte... ona v té době na sobě neměla ani žádné...,“ chtěla jsem říct přestrojení, ale včas jsem se ovládla a místo toho řekla: „Řádové roucho.“

„Samozřejmě že ne. Stala by se přece teprve novickou. Neměla právo nosit oděv řádové sestry.“

„Tady se píše, že naposledy pracovala v nemocnici?“ zeptala jsem se potom.

Prelát se naklonil přes svůj psací stůl a četl adresu, na kterou jsem ukázala. „Vzpomínám si. Pracovala v administrativě jedné instituce, kterou provozujeme.“

„A to jí nevadilo?“

„Proč? Byla pro tuto práci v každém ohledu kvalifikovaná.“

„Jistě. Ale nechtěla mít odstup od kláštera?“

„Je to jednoduchá, naprosto světská práce,“ odpověděl prelát.

Změnila jsem téma. „Jak vidím, Nikolu Schneiderovou našli v prádelně jejího domu.“

„To je pravda,“ odpověděl prelát. „Ale pokud vím, její mrtvolu tam jenom odložili. Musela být zavražděná na nějakém jiném místě. Nic bližšího zatím vyšetřovatelé nezjistili.“

Zavřela jsem spis a zvedla se. „Dobře. Myslím, že vím, kde máme začít. Co myslíš, Pavle?“

Pavel také vstal. „Vyslechneme kolegy paní Schneiderové na pracovišti. Možná je něco napadne. A potom pojedeme k její matce a porozhlédneme se tam.“

„Ostatně,“ řekl prelát, „byl jsem velmi potěšen, jak jste zvládli tu věc se sebevraždami.“

Podívala jsem se na něj.

„Naše diecéze byla velmi spokojená. Nebyl důvod to dál prošetřovat.“

„Ani kaplana Wittgena?“ zeptala jsem se ohromeně.

Prelát udělal neurčité gesto. „Bohužel měl kaplan Wittgen ten smrtelný úraz a my nevidíme žádný důvod vyšetřovat zemřelé.“

„To je celkem praktické,“ řekla jsem a pak dodala: „A co se stalo s tím farářem, u kterého ten kaplan pracoval?“

Prelát sklopil pohled, vzal pár papírů, které ležely na jeho stole, a začal je rovnat. „Proti faráři Winkelmannovi nebyly nikdy žádné důkazy. Přesto jsme ho raději přemístili.“

„Přemístili,“ opakovala jsem.

„To jsme v tomto případě považovali za nejlepší. V jeho bývalém společenství byl důležitý nový začátek.“

Stálo mě to trošku úsilí, abych zachovala neutrální výraz a spolkla odpověď, kterou jsem měla na jazyku.

Pavel si lehce odkašlal. Ani jemu se slova preláta nelíbila.

Rozloučili jsme se a opustili hlavní budovu církevní správy moderními skleněnými dveřmi. Venku nás čekal mrazivý zimní den. Bylo chladno a ve vzduchu už byl cítit sníh. Zachumlala jsem se víc do kožené bundy a pokusila se ignorovat štiplavý mráz, jak to jen šlo.

4.

Motor mého golfíku měl poslední dobou divný zvuk. Postupně jsem si prostě musela zvykat na myšlenku, že je načase poohlédnout se po nějakém novém autě.

Nechali jsme se unášet proudem aut, mířili jsme kupředu dálnicí. Ani jeden z nás nepromluvil. Začalo zapadat sluníčko a jeho poslední slabé paprsky šířily bledé světlo.

První, co jsme viděli před nemocnicí, byl bílý kouř, který v cárech stoupal z korun stromů. Ulice vedla strmě do kopce. Nejdřív cestu lemovaly jen jednotlivé domy, potom byly pozemky ohraničené stromy. Zabočili jsme na soukromou cestu, žlutá cedule hlásila konečnou stanici městského autobusu a pod tím stálo *Nemocnice Sv. Kateřiny*.

Budovy připomínaly spíš moderní komplex apartmánů než církevní zařízení k ošetřování nemocných. Tři

několikapatrové budovy s velkými skleněnými průčelími, architektonicky velkoryse navržené balkóny a vchody na schodiště obklopovaly v podkově udržovanou zelenou plochu. V jejím středu stála fontána, která byla ale v tuto roční dobu mimo provoz.

Zaparkovala jsem golfíka v podzemní garáži a vyšli jsme po pár schodech nahoru, přímo k hlavnímu vchodu.

„To vypadá moc lákavě,“ řekl Pavel.

„No ano, ale lidé sem nepřicházejí zrovna dobrovolně,“ začala jsem.

„Ty vidíš všechno příliš negativně,“ přerušil mě Pavel.

„Někdy je prostě nutné vyhledat kliniku, když se chce člověk zase uzdravit.“

„Příčemž je často nebetyčný rozdíl mezi *chtěním* a realitou,“ řekla jsem.

Vchod byl zavřený. Nahlížela jsem přes skleněnou stěnu, než jsem stiskla kliku a podívala se přitom významně na Pavla. „Zamčeno.“

„To je určitě bezpečnostní opatření.“

„Jinak to znám jen z vězení.“

Zazněl bzučák. Pavel mi otevřel dveře a vešel jako první do foyer, na jehož konci bylo něco jako příjem, který dohromady sestával jen z malé recepce. Byla v malé kanceláři, možná pět krát šest čtverečních metrů, s pracovním místem a úzkým oknem.

„Přejete si?“ zeptal se ženský hlas.

Sklonila jsem se dolů k otvoru a pokukovala dovnitř. „Wagner a Steinbachová. Máme schůzku s doktorem...,“ vyndala jsem poznámkový blok a listovala v něm. „S doktorem Klierem.“

„Šéf vás už očekává,“ řekla dáma na příjmu.

„Kudy máme jít?“

Napůl se zvedla: „Půjdete tady rovně a potom druhou chodbou doleva... už to uvidíte, jsou tam cedulky. Otevřu vám dveře.“

„Vy mi otevřete dveře?“ opakovala jsem její slova. „Jinak jsou zavřené?“

„Kvůli bezpečnosti našich pacientů,“ odpověděla mi a stiskla několik tlačítek.

S úsměvem jsme se rozloučili a vydali se na cestu.

„Dokonce i vevnitř je všechno zavřené,“ poznamenala jsem tiše.

„Přece jsi to právě slyšela, bezpečnostní opatření,“ řekl Pavel, ale poznala jsem z jeho výrazu, že se mu ta zvláštní atmosféra v domě taky zvlášť nezdá.

Když jsme přišli blíž, velké skleněné dveře se nehlučně otevřely, aby se za námi zavřely s důrazným syčivým zvukem. Modrá cedulka, na které se vyjímal bílý nápis *Dr. Med. Daniel Klier, vedoucí kliniky*, nám hlásila, že jsme na místě.

Pavel dvakrát zaklepal a vstoupili jsme do kanceláře.

Za psacím stolem seděl starší muž. Měl už jen věneček šedých vlasů. Jeho holá lebka měla nepravdělný tvar. Díval se na nás malýma pichlavýma očima a jeho pleť prozrazovala nedostatek pobytu na slunci. Měl na sobě konfekční oblek, jaký člověk najde v každém obchodním domě. Šedý myší polyester.

Když nás viděl stát ve dveřích, zvedl se. Spěšně obešel psací stůl a podal mi ruku. „Klier,“ představil se. „A vy musíte být paní Steinbachová.“

Přikývla jsem. „Tohle je pan Wagner.“

Doktor Klier podal ruku i Pavlovi. Potom ukázal na kout k sezení se čtyřmi křesly a malým konferenčním stolem. Byla tam připravená konvice na kávu a tři šálky

spolu s podšálky. „Jestli chcete, můžeme se posadit tam.“ Sedli jsme si.

„Můžu vám nabídnout kávu?“ Doktor Klier nám nalil a pak šel ke svému psacímu stolu a vrátil se s miskou plnou čokoládových sušenek a také je postavil na stůl.

„Nebylo těžké nás najít?“

Musela jsem se usmát, když jsem si uvědomila, že tato fráze je jedna z nejběžnějších, jakou se zahajuje složitá konverzace. Doktor Klier tedy nepovažoval situaci za příjemnou.

„Cesta nebyla žádný problém. Kromě toho vám musíme poděkovat, že jste si pro nás hned našel čas,“ odpověděla jsem.

„Ale to je přece samozřejmé,“ odpověděl. „Nikola Schneiderová byla naše vzorná pracovnice... přicházíte přece kvůli paní Schneiderové?“

„Ano,“ potvrdila jsem. „Vyšetřujeme její smrt, a proto je důležité, abychom si o ní mohli udělat obrázek. Dosud jsme znali jen spisy, a to zdaleka nestačí, abychom porozuměli člověku, jeho charakteru a jeho motivacím. Ale přesně to je pro vyšetřování to podstatné.“

„Tomu rozumím,“ odpověděl doktor Klier. „Co byste pro vaše vyšetřování potřebovali vědět?“

„Prostě nám vyprávějte, co vás napadne, když myslíte na Nikolu Schneiderovou,“ řekl Pavel.

„Co mě napadne?“ Vedoucí kliniky se usmál a všimla jsem si, jak mu na chvílku lehce zrudověly tváře. Ale rychle se znovu začal kontrolovat. „No, byla to milá mladá žena. Pracovala u nás v účtárně. Dělala účetnictví, uměla dobře pracovat s počítačem. Moc jsme si jí cenili.“

„Účtárna? Co si pod tím mám představit?“ zeptala jsem se.

„Spravovala spisy našich pacientů. Kontrolovala platby. No, takové věci.“

„Kde je vaše účetní oddělení? Tady v domě?“

„Hned o dvoje dveře dál.“

„Aha, Nikola Schneiderová tedy pracovala – jestli se to tak dá říct – dohromady s vámi,“ poznamenala jsem. A už tu byla zase ta červeň na tvářích a doktor Klier si přejel rukou přes čelo. Mělo to působit zamyšleně, ale pohyb byl trochu příliš rychlý.

„Tak se to nedá říct. To je jiné oddělení. Paní Schneiderová pracovala samostatně. Samozřejmě jsme se tu a tam viděli, ale – jak říkám – pracovala velmi samostatně.“

„Víte o ní něco osobního?“ zeptala jsem se.

„Chtěla vstoupit do kláštera a vzala si ještě čas na rozmyšlenou, aby si byla jistá, že život jeptišky je pro ni to pravé.“

„Tuto okolnost znali všichni, kteří s ní spolupracovali?“

„Samozřejmě. S tím paní Schneiderová nedělala žádné tajnosti. Každý v domě věděl, jaké má plány do budoucna. Dokonce i naši pacienti.“

Opřela jsem se a pozorovala kancelář. Na stěně naproti mně visel velký kříž. Police nacpaná šanony, na kterých byly různé letopočty a značky. Lehce jsem se nadzvedla. „Pavle, mohl bys prosím pokračovat dál s panem doktorem Klierem?“ Podala jsem mu svůj blok.

Pavel přikývl. „Všechno napíšu.“

Obrátila jsem se na doktora Klieru: „Mohli byste mi říct, kde najdu vaše toalety?“

„Samozřejmě,“ řekl vedoucí kliniky. „Dozadu chodbou a pak doprava.“